

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Západočeská obalovna s.r.o.**, se sídlem Na Hradčanech 618/91, 326 00 Plzeň, IČ 27985016, zastoupené JUDr. Václavem Vladařem, advokátem se sídlem Borská 13, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, 303 88 Plzeň, PO BOX 88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne **29.12.2009 č.j. 11876-2/2009-160100-21**,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 29.12.2009 č.j. 11876-2/2009-160100-21 se z r u š u j e** a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.380,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Václava Vladaře do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 2.2.2010 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 29.12.2009 č.j. 11876-2/2009-160100-21 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*celní úřad*“) ze dne 8.9.2009 č.j. 10658-16/2009-166500-031 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*dodatečný platební výměr*“), kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena spotřební daň z minerálních olejů ve výši 166.477,- Kč.

Problematika spotřebních daní byla upravena zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o spotřebních daních*“).

Správa daní a poplatků byla upravena zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*daňový řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žalobkyně připomněla, že dodatečné vyměření spotřební daně se týkalo extralehkého topného oleje TOLEX (dále též jen „*LTO*“), který žalobkyně odebrala od společnosti Vodohospodářské stavby, společnost s ručením omezeným (dále též jen „*Společnost*“). Dodatečné vyměření spotřební daně vydal Celní úřad Plzeň na základě daňové kontroly, kterou prováděl v provozovně žalobkyně v období od 23.6.2009 do 8.9.2009 a o které předal zástupci žalobkyně písemnou zprávu. Celní úřad při provádění zmíněné kontroly vytkl žalobkyni, že na fakturách - dokladech o prodeji - vydaných dodavatelem LTO (Společností) chybí kód nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem, přičemž faktury pro přiznání nároku na vrácení spotřební daně tyto údaje obsahovat musí. Dle názoru Celního úřadu Plzeň, v případě LTO odebraných na základě těchto faktur nevznikl nárok na vrácení spotřební daně. Zmíněné faktury spolu s evidencí skladových zásob LTO, podrobným rozpisem denní spotřeby LTO a dále dodacími listy k LTO byly podkladem daňového přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně za zdaňovací období duben 2008 podaného dne 20.5.2008 Celnímu úřadu Plzeň, tedy správnímu orgánu, který prováděl daňovou kontrolu, když na jejich podkladě celní úřad v roce 2008 rozhodl o vrácení spotřební daně.

Celní úřad Plzeň prvoinstančním rozhodnutím dodatečně vyměřil spotřební daň, která byla žalobkyni v roce 2008 týměž celním úřadem vrácena a která se týkala LTO odebraných na základě faktur č. 51007089, č. 51007097 a č. 512080820.

Žalobkyně odebrala na základě faktury č. 51007089 (datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 5.12.2007) od Společnosti celkem 20.044 litrů LTO. Žalobkyně při podání daňového přiznání doložila k faktuře fakturu č. 3176559, která má shodné datum uskutečnění zdanitelného plnění a zní na stejné množství LTO, přičemž je vystavená dodavatelem PETROL Plzeň spol. s r.o. pro odběratele - Společnost - a je na ní vyznačeno řádné zaplacení spotřební daně, kód nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem. Z dodacího listu č. 411698 pak vyplývá, že dne 5.12.2007 bylo žalobkyni dodáno 20.044 litrů LTO. Z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že dne 5.12.2007 dodala společnost PETROL Plzeň spol. s r.o. přímo žalobkyni uvedené množství LTO, ze kterého byla rovněž řádně zaplacená spotřební daň, a fakturace přes Společnost tak byla pouze účetní operací, když fakticky celé množství LTO odebrala od dodavatele PETROL Plzeň spol. s r.o. přímo žalobkyně. Ta předložila všechny uvedené dokumenty již k přiznání ze dne 20.5.2008 a předložila je také při provádění daňové kontroly. Na faktuře č. 51007089 sice chyběly údaje týkající se kódu nomenklatury, sazby spotřební daně a výše spotřební daně celkem, přesto v kontextu dalších předložených dokumentů byly na předložených listinách veškeré

údaje dle § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních a Celní úřad Plzeň na základě nich vrátil v roce 2008 žalobkyni spotřební daň.

Žalobkyně dále odebrala na základě faktury č. 51007097 (datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 17.12.2007) od Společnosti celkem 20.031 litrů LTO. Žalobkyně při podání daňového přiznání doložila k faktuře fakturu č. 3176929, která má shodné datum uskutečnění zdanitelného plnění a zní na stejné množství LTO, přičemž je vystavená dodavatelem PETROL Plzeň spol. s r.o. pro odběratele – Společnost - a je na ní vyznačeno řádné zaplacení spotřební daně, kód nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem. Z dodacího listu č. 413708 pak vyplývá, že dne 17.12.2007 bylo žalobkyni dodáno 20.031 litrů LTO. Z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že dne 17.12.2007 dodala společnost PETROL Plzeň spol. s r.o. přímo žalobkyni uvedené množství LTO, ze kterého byla rovněž řádně zaplacená spotřební daň, a fakturace přes Společnost tak byla pouze účetní operací, když fakticky celé množství LTO odebrala od dodavatele PETROL Plzeň spol. s r.o. přímo žalobkyně. Ta předložila všechny uvedené dokumenty již k přiznání ze dne 20.5.2008 a předložila je také při provádění daňové kontroly. Na faktuře č. 51007097 sice chyběly údaje týkající se kódu nomenklatury, sazby spotřební daně a výše spotřební daně celkem, přesto v kontextu dalších předložených dokumentů byly na předložených listinách veškeré údaje dle § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních a Celní úřad Plzeň na základě nich vrátil v roce 2008 žalobkyni spotřební daň.

Žalobkyně odebrala na základě faktury č. 512080820 od Společnosti celkem 17.617 litrů LTO. Žalobkyně při podání daňového přiznání doložila k faktuře fakturu č. 3181356, která má shodné datum uskutečnění zdanitelného plnění a zní na stejné množství LTO, přičemž je vystavená dodavatelem PETROL Plzeň spol. s r.o. pro odběratele – Společnost – a je na ní vyznačeno řádné zaplacení spotřební daně, kód nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem. Z dodacího listu č. 161682 pak vyplývá, že dne 10.4.2008 bylo žalobkyni dodáno 17.617 litrů LTO. Z uvedeného vyplývá, že dne 10.4.2008 dodala společnost PETROL Plzeň spol. s r.o. přímo žalobkyni uvedené množství LTO, ze kterého byla rovněž řádně zaplacená spotřební daň, a fakturace přes Společnost tak byla pouze účetní operací, když fakticky celé množství LTO odebrala od dodavatele PETROL Plzeň spol. s r.o. přímo žalobkyně. Ta předložila všechny uvedené dokumenty rovněž k přiznání ze dne 20.5.2008 a předložila je také při provádění daňové kontroly. Na faktuře č. 512080820 sice chyběly údaje týkající se kódu nomenklatury, sazby spotřební daně a výše spotřební daně celkem, přesto v kontextu dalších předložených dokumentů byly na předložených listinách veškeré údaje dle § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních a Celní úřad Plzeň na základě nich vrátil v roce 2008 žalobkyni spotřební daň.

Žalobkyně uvedla, že důvodem těchto účetních operací, kdy Společnost odebrala svým jménem od dodavatele LTO, které byly dodány přímo žalobkyni, přičemž kupní cena, včetně částky spotřební daně, byla rovněž Společností žalobkyni ihned přefakturována, je, že Společnost jako poměrně velká společnost má s dodavatelem LTO mnohem větší obchodní styk, díky němuž může dojednat také výhodnější obchodní podmínky, a jako společník žalobkyně s podílem ve výši 50 % na základním kapitálu žalobkyně má na jeho hospodářské činnosti vlastní zájem.

Žalobkyně připomněla, že v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí sdělila žalovanému skutečnost, že faktury vydané Společností byly spolu s fakturami vystavenými přímým dodavatelem (PETROL Plzeň spol. s r.o.) předloženy k daňovému přiznání ze dne 20.5.2008 a při provádění daňové kontroly nedopatřením neobsahovaly údaje týkající se kódu nomenklatury, sazby spotřební daně a výše spotřební daně celkem. Žalobkyně dále žalovanému sdělila, že má k dispozici rovněž faktury vystavené Společností, které údaje jako je kód nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem obsahují. Žalobkyně konstatovala, že tyto „opravené“ faktury měla k dispozici již před zahájením daňové kontroly, neboť jí je Společnost vystavila a předala ihned po vystavení těch původních, které chybou Společnosti neobsahovaly některé zákonem stanovené údaje. Uvedené „opravené“ faktury byly Společností předány žalobkyni krátkou cestou prostřednictvím zaměstnance žalující strany. Tento zaměstnanec předmětné faktury doručil do provozovny žalobkyně, kde mu však bylo odpovědnou osobou sděleno, že již na základě původních „neúplných“ faktur došlo ze strany Celního úřadu Plzeň k vrácení spotřební daně. Opravené faktury tak byly odpovědným zaměstnancem založeny a zaměstnanec žalobkyně zmocněný k jejímu zastupování při daňové kontrole v roce 2009 o existenci těchto faktur nevěděl. Toto nedopatření bylo částečně způsobeno nedbalostí ze strany odpovědného zaměstnance žalobkyně, do značné míry však bylo způsobeno rovněž příslušným správcem daně, tedy Celním úřadem Plzeň, který na základě těchto „neúplných“ faktur vrátil žalobkyni spotřební daň, přičemž ji následně totožný správní orgán opět vyměřil, ačkoliv mohl žalobkyni vyzvat již při podání daňového přiznání k předložení faktur s úplnými údaji, čímž by se tomuto administrativnímu nedopatření předešlo.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že nárok na vrácení spotřební daně jí svědčí i na základě faktur, které předložila spolu s fakturami vystavenými přímým dodavatelem (PETROL Plzeň spol. s r.o.) při podání daňového přiznání dne 20.5.2008 i při provádění daňové kontroly v roce 2009, neboť dle § 2 odst. 7 daňového řádu má správce daně při uplatňování daňových zákonů v daňovém řízení brát v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho. Z listin předložených k daňovému přiznání ze dne 20.5.2008 tak jednoznačně vyplývá, že žalobkyně odebrala LTO přímo od společnosti PETROL Plzeň spol. s r.o., když tento dodavatel na vystavených fakturách řádně vyznačil všechny údaje uvedené v § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních a fakturace přes Společnost byla pouze účetní operací, tedy pouze úkonem formálně právním. Žalobkyně v té souvislosti zopakovala, že faktury od Společnosti obsahující všechny údaje uvedené v § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních byly žalobkyni vystaveny ještě před zahájením daňové kontroly a vydáním dodatečného platebního výměru. To lze rovněž doložit skutečností, že Celní úřad Plzeň dle výše uvedeného ustanovení musel logicky postupovat v roce 2008, kdy na základě listin předložených žalobkyní rozhodl o vrácení spotřební daně. Při provádění daňové kontroly v létě 2009 pak dal též správní orgán, patrně v zájmu efektivnosti prováděné kontroly, přednost stavu formálně právnímu před stavem skutečným, a to v rozporu s ustanovením zákona.

Celní úřad při provádění daňové kontroly a vydání dodatečného platebního výměru, a rovněž tak žalovaný při přezkoumání odvolání, postupovali, podle názoru žalobkyně, rovněž v rozporu s § 31 odst. 2 věty první daňového řádu, který správci daně v daňovém řízení

i odvolacímu orgánu v řízení odvolacím ukládá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Celní úřad byl dle zmíněného ustanovení zákona povinen při provádění daňové kontroly jednak vyzvat žalobkyni k předložení faktur obsahujících údaje jím požadované, a jednak se obrátit na formálně právního dodavatele a prostředníka účetní operace - Společnost - a kontrolou účetních záznamů Společnosti prověřit její obchodní transakce s žalobkyní, zejména co se týče jejich fakturace. Žalovaný, ačkoliv mu žalobkyně sdělila, že faktury obsahující údaje celním úřadem požadované (vyznačený kód nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem) mu byly Společností řádně vystaveny krátce po dodání LTO, se tímto tvrzením žádným způsobem nezabýval, ačkoliv mohl a měl ohledně tohoto tvrzení provést, v součinnosti se Společností, dokazování zaměřené na prokázání tvrzení žalobkyně, tedy že Společnost faktury obsahující veškeré údaje dle § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních skutečně žalobkyni vystavila a krátkou cestou předala, přičemž tyto faktury nebyly pouze nedbalostí ze strany zaměstnance žalobkyně předány Celnímu úřadu Plzeň při provádění daňové kontroly, když o jejich předložení celní úřad nežádal již po podání daňového přiznání ze dne 20.5.2008.

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 6.4.2010, když argumentačně vyšel z obsahu napadeného rozhodnutí.

Ze **správního spisu** se k věci ve stručnosti uvádí, že Celní úřad Plzeň provedl v období od 23.6.2009 (protokol o ústním jednání č.j. 10658-3/2009-166500-031) do 8.9.2009 u žalobkyně daňovou kontrolu. Její výsledky byly shrnuty ve zprávě o daňové kontrole č.j. 10658-12/2009-166500-031 (dále též jen „Zpráva“), která byla s žalobkyní projednána dne 8.9.2009 (protokol o ústním jednání č.j. 10658-13/2009-166500-031). Ve smyslu závěrů uvedených ve Zprávě bylo dne 8.9.2009 vydáno pod č.j. 10658-16/2009-166500-031 prvoinstanční rozhodnutí, kterým byla žalobkyni ve smyslu § 46 odst. 7 daňového řádu dodatečně vyměřena spotřební daň z minerálních olejů ve výši 166.477,- Kč (z celkového množství 17.920 litrů minerálních olejů se sazbou 9.950,- Kč/1.000 litrů snižené o 660,- Kč dle § 56 odst. 6 zákona o spotřebních daních), a to za zdaňovací období duben 2008. Žalobkyně se proti dodatečnému platebnímu výměru odvolala podáním ze dne 23.9.2009, přičemž v odvolání uplatnila argumenty později vyslovené i v žalobě.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný předně citoval pasáže odvolání (str. 1 a 2), dále citoval (na str. 2 - 4) ustanovení zákona o spotřebních daních (§ 5 odst. 1 - 8, § 56 odst. 8), daňového řádu (§ 49 odst. 1, § 50 odst. 6) a celního zákona [§ 320 odst. 1 písm. c)]. K věci samé pak uvedl: „*K danému případu lze konstatovat, že při posuzování oprávněnosti nároku na vrácení spotřební daně (i v daňové kontrole) prověřuje správce daně výlučně doklady osvědčující realizaci prodeje minerálních olejů mezi kontrolovaným subjektem, jakožto kupujícím a subjektem prodávajícím, tedy v daném případě společností Vodohospodářské stavby s.r.o. Teplice. Tento názor vychází jak z ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních, upravujícího prokázání zdanění vybraných výrobků, tak i z ustanovení § 56 odst. 8 téhož zákona, jenž uvádí nezbytné náležitosti dokladu o prodeji, který je vystavován prodávajícím subjektem. V daném případě tedy kontrolované doklady neobsahovaly náležitosti stanovené zákonem ve smyslu ust. § 56*

odst. 8 zákona o SPD, nelze je tedy považovat za doklad o prodeji, prokazující nárok na vrácení daně. Na základě spisového materiálu a výše uvedeného konstatuje odvolací orgán, že rozhodnutí celního úřadu bylo vydáno v souladu se zákonem a v odůvodnění tohoto rozhodnutí byl postup celních orgánů dostatečně vysvětlen a odůvodněn. Odvolací orgán se s postupem celního úřadu ztotožňuje a konstatuje, že podanému odvolání nelze vyhovět. Na základě výše uvedeného rozhodl odvolací orgán tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.“.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, protože odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostačující. I na odůvodnění rozhodnutí celních orgánů totiž dopadají parametry nastavené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), podle něhož se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Zatímco stran na věc aplikovaných zákonných ustanovení se adresátovi rozhodnutí (a potažmo soudu) dostalo vyčerpávající informace, ve vztahu k hodnocení námitek uplatněných v odvolání je odůvodnění mírně řečeno strohé. Jistě, žalovaný konstatoval, že při posuzování oprávněnosti nároku na vrácení spotřební daně správce daně prověřuje výlučně doklady osvědčující realizaci prodeje minerálních olejů mezi kontrolovaným subjektem (žalobkyní), jakožto kupujícím, a subjektem prodávajícím (v daném případě Společností), přičemž právě tyto kontrolované doklady neobsahovaly náležitosti stanovené zákonem,

konkrétně § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních, a nelze je tak považovat za doklad o prodeji prokazující nárok na vrácení daně. S čím se ale vůbec nevyrovnal, byla skutečnost namítaná v odvolání a poukazující na to, že na základě stejných podkladů, které celní úřad považoval při daňové kontrole za nedostačující, týž celní úřad původně nárok na vrácení spotřební daně uznal. Takový rozpor v názoru si zasluhuje podrobné vysvětlení, kterého se ale v napadeném rozhodnutí žalobkyni nedostalo. Z pohledu soudu je však tento nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zásadní především z pohledu předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, celní orgány nevyjímaje.

Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění, a proto **podle § 78 odst. 1 s.ř.s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyni tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 9.380,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, z odměny advokáta za jeden úkon právní služby v poloviční výši, tj. 1.050,- Kč/úkon a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby, jako úkon právní služby oceněný poloviční výší bylo uznáno podání ze dne 20.8.2010, jímž žalobkyně toliko vyslovila nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání s tím, že všechny skutečnosti v žalobě uvedené hodlá řádně prokázat při soudním jednání. Protože žalobkyně byla zastoupena advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 1.230,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy fakturami a dodacími listy vydanými PETROL Plzeň spol. s r. o., fakturami vydanými Společností předloženými k daňovému priznání a při provádění daňové kontroly, fakturami vydanými Společností obsahujícími dle tvrzení žalobkyně veškeré údaje požadované zákonem o spotřebních daních, a výpovědi žalobkyně, neboť jejich provedení, vzhledem k důvodům, které vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, by bylo zjevně nadbytečné.

Soud pro úplnost uvádí, že jednání, které bylo ve věci původně nařízeno na 13.12.2011, bylo zrušeno poté, co bylo při přípravě k němu zjištěno, že jsou zde důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V rámci hospodárnosti řízení proto bylo účastníkům řízení oznámeno, že se nařízené jednání nekoná, protože ve věci bylo rozhodnuto ve smyslu § 76 s.ř.s., když zmíněné ustanovení s.ř.s. umožňuje rozhodnout v tam uvedených případech bez nařízení jednání, a to i tehdy, když s tím účastník (účastníci) nesouhlasí.

Soud rovněž považuje za potřebné vyslovit se na tomto místě i k poučení o možnosti podat proti rozsudku kasační stížnost. Rozsudek ve věci byl vyhlášen dne 7.12.2011 a téhož dne bylo na úřední desce soudu vyvěšeno jeho zkrácené vyhotovení (bez odůvodnění). Podle tehdy účinného znění § 106 odst. 4 s.ř.s. se kasační stížnost podávala u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, tedy u příslušného krajského soudu. V tomto smyslu také znělo poučení na zkráceném vyhotovení rozsudku. Dne 1.1.2012 nabyl účinnosti zákon č. 303/2011 Sb., který novelizoval mj. i znění § 106 odst. 4 s.ř.s. v tom smyslu, že kasační stížnost se nově (tedy od 1.1.2012) podává u Nejvyššího správního soudu. Proto je v písemném vyhotovení tohoto rozsudku uvedeno poučení o místě podání opravného prostředku již podle znění s.ř.s. ve znění účinném od 1.1.2012.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu